

Roko Karaman: *Prekasno*

Njegovo je tijelo umrlo.
To je tijelo borbe borilo.
Vatrom gorjelo.
Samo je i oštećeno.
Rijetko kad sebe je voljelo.

Ono je prošlo šake
I nosilo je teške štake
I htjelo je trčati
A da se ne da sputati.

To tijelo, ogrtač duše njegove, krpa je.

Ništa više.

Krpa nalik na pustinjske dine,
Bore koje duboko sežu.
Rane koje, pogledom na njih,
Oronulu psihu režu.

Jedno mu je oko bol vidjelo
A drugo se jalovo smijalo tebi, svijete!
Pa zar slijepi ste svi vi
Što ne vidite kad plače dijete?!

I tebe, svijete, zato stid treba biti
Što ti suza uz osmijeh ništa ne znači,
Što ti ne kazuje da osmijeh taj
Od tuge je svake gori, to znaj!

Ako su oči, kažu, ogledalo duše,
Zašto vide sve osim nje?
Čini se da od zloće sve su suše
Oči onih kojima tijelo ne stenje.

Kad bi jedan u moru očiju zatvorenih
Ušiju začepljenih
I usta zavezanih
Drugome prišao i koje dobro mu učinio,
Barem ga upitao:
„Jesi li sretan što si ustao?”
Svijetom bismo svi mi mislili iskrenije
Voljeli strasnije
Plakali kad je strašnije
I marili bismo sad, ne kasnije.

Jer kasnije je kadgod, a često nikad.
Kasnije je sve osim sad.
Kasnije je kasno, prekasno, prekasno...